

syn til den kreditrisiko, der er forbundet med aktiver m.v., det vil sige risikoen for, at instituttet lider tab som følge af udlånskunders og andre debitorers konkurs eller lignende.

Kapitalkravsdirektivet indeholder visse ændringer af opgørelsen af kapitalkravene, således at der foruden kreditrisikoen tages hensyn til markedsrisikoen ved instituttets såkaldte handelsbeholdning af værdipapirer, terminsforretninger, futures og andre tilsvarende finansielle instrumenter. Hertil kommer et kapitalkrav til valutakursrisikoen, uanset om den stammer fra handelsbeholdningen eller fra instituttets øvrige aktiviteter.

Solvenskravet vil herefter omfatte alle de væsentligste risici, som et pengeinstitut er udsat for. Til gengæld bliver reglerne forholdsvis komplicerede.

b. Egenkapitaldirektivet

I Rådets direktiv 89/299/EØF af 17. april 1989 om kreditinstitutters egenkapital (egenkapitaldirektivet) fastlægges, hvilke kapitalelementer der kan indgå i kreditinstitutters ansvarlige kapital. Den ansvarlige kapital indgår bl.a. ved beregningen af instituttets solvensprocent (pkt. a ovenfor) og ved opgørelsen af, hvor store enkeltengagementer et institut kan have (pkt. c nedenfor).

Den ansvarlige kapital indeholder traditionelle egenkapitalelementer så som aktie-, garanti- eller andelskapital samt reserver. Endvidere indgår værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, der er fremmedkapital, men som er efterstillet almindelige kreditorers krav, og som opfylder en række betingelser, herunder at betaling af forfaldne renter kan udskydes, og at gæld og ikke betalte renter skal kunne medgå til dækning af tab, uanset om det tillades pengeinstituttet at fortsætte sine aktiviteter.

I kapitalkravsdirektivet indføres som nævnt kapitalkrav til markedsrisici. Hvis et pengeinstitut ønsker det, har det normalt mulighed for relativt hurtigt at nedbringe sine markedsrisici væsentligt. Dette kan f.eks. ske ved salg af værdipapirer eller ved afdækning af risikoen med terminsforretninger. I modsætning hertil kan kreditrisiko i mange tilfælde ikke nedbringes hurtigt, da dette eksempelvis vil indebære, at der skal ske indfrielse af udlån.

Der kan derfor ved afdækningen af markedsrisici i et vist omfang anvendes kapitalelementer, der ikke har den samme løbetid som kapitalelementerne, der anvendes ved afdækningen af kreditrisici. Kapitalkravsdirektivet giver mulighed for, at en del af kapitalkravet til markedsrisici afdækkes med efterstillet fremmedkapital med en oprindelig løbetid på ned til

2 år. Denne kapitalform betegnes i lovforslaget »kortfristet supplerende kapital«.

c. Direktiv om store engagementer

I Rådets direktiv 92/121/EØF af 21. december 1992 om overvågning af og kontrol med store engagementer (direktiv om store engagementer) fastsættes grænser for, hvor store engagementer et institut må have med en kunde eller gruppe af kunder, mellem hvilke der består en sådan forbindelse, at engagementerne med de pågældende udgør en samlet risiko.

Kapitalkravsdirektivet indebærer som nævnt under pkt. a, at der ved solvensopgørelsen stilles særlige kapitalkrav til værdipapirer, terminsforretninger og finansielle instrumenter, som indgår i den såkaldte handelsbeholdning. Kapitalkravene afhænger af de pågældende posters markedsrisici.

Kapitalkravsdirektivet indeholder endvidere en tilføjelse til direktivet om store engagementer, således at de dele af et engagement med en kunde eller en gruppe af kunder, der er indeholdt i handelsbeholdningen, opgøres efter særlige principper.

d. Konsolideringsdirektivet

Rådets direktiv 92/30/EØF af 6. april 1992 om tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag (konsolideringsdirektivet) indeholder regler om, at bestemmelser om solvens, store engagementer m.v. ikke alene gælder for pengeinstitutter, men også for pengeinstitutkoncerner.

Af kapitalkravsdirektivet fremgår, at kapitalkravsdirektivets regler også skal opfyldes på konsolideret basis i overensstemmelse med reglerne i konsolideringsdirektivet.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

I følge gældende lov stilles der krav om, at sparekassers og andelskassers vedtægter skal indeholde bestemmelser om vederlag. Tilsvarende regler gælder i ikke for pengeinstitutter. Disse pengeinstitutter kan i stedet henholde sig til aktieselskabslovens regler og få generalforsamlingens accept af vederlagets størrelse angives i i vedtægterne. Det foreslås, at samme retstilstand vil gælde for sparekasser og andelskasser.

Til nr. 2

Forslaget indeholder følgende tre ændringer i forhold til de gældende bestemmelser i § 21: